

LIEFDE & ANDERE KOPZORGEN

ELS KNOOPE

r o m a n

Liefde & Andere Kopzorgen
Copyright © 1999: Els Knoope
Copyright © voor deze uitgave:

ISBN 90-6134-464-6 - Paperback
Uitgeverij De Kern, Baarn

ISBN 97890-8570-963-3 - eBoek
Uitgeverij Boekenbent

Omslagontwerp: Mariska Cock
Omslagillustraties: Josje van Koppen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

LIEFDE EN ANDERE KOPZORGEN

Els Knoope.

Zondag 5 januari

ANNEMIEK.

Vandaag begin ik een dagboek. Dat ik dat besloten heb, is te danken aan de mevrouw van de kindertelefoon, die ik gisteren heb gebeld. Ik heb haar alle problemen verteld waar ik op dit moment mee zit, het is natuurlijk een erg lang gesprek geworden. Uiteindelijk zei ze: ‘Annemiek, waarom schrijf je het niet allemaal op?’

Omdat ik natuurlijk niet wil dat het een dagboek zonder begin en eind is – wie weet wordt het nog eens uitgegeven en wordt het verplichte literatuur op school – zal ik mezelf maar eens voorstellen. Ik ben Annemiek van Daelen, vijftien jaar oud, over tien maanden al zestien. Mijn moeder, Marion Gameren, is gescheiden van mijn vader, Guus van Daelen. Of beter gezegd mijn vader is van mijn moeder gescheiden. Hij kwam een knappe jonge vrouw tegen die hem beter begreep en dus ruilde hij mijn moeder in voor Veroniek. Mijn moeder helemaal over de flos toen ze erachter kwam. En mijn vader pakte in november, nota bene twee dagen na mijn verjaardag, zijn koffers en trok bij zijn lieve Veroniek in. Toen zijn mijn problemen begonnen. Moeder ligt maar te huilen en sherry te drinken. Daar is ze de meeste tijd mee bezig en tegen zessen begint het: ‘Annemiek, ik heb nog helemaal niet aan het eten gedacht, maak jij iets gemakkelijks klaar?’

Ik wil niet veel zeggen, maar de gebakken eieren, de broodjes kroket of hamburger, de spaghetti met een kant-en-klare saus, de frieten en de pizza’s, beginnen me de keel uit te hangen. Nooit gedacht dat ik nog eens naar verse groenten of gekookte aardappelen zou verlangen! Kijk, ik weet heus wel dat

duizenden kinderen een moord zouden plegen voor iedere dag friet of pizza, maar als je het dan inderdaad telkens weer op je bord krijgt, piep je wel anders.

Natuurlijk, ik moet mijn moeder dit jaar weer op het juiste spoor zien te krijgen, wil ze weer de moeder worden van vóór de affaire Veroniek. Daarom belde ik de kindertelefoon: hoe moet je zo iets aanpakken. Maar die mevrouw zat zo moeilijk te doen, bijna net zo moeilijk als mijn moeder. Dat je het einde van een huwelijk van twintig jaar niet zo makkelijk verwerkt en dat daar een heel rouwproces aan te pas komt. En ondertussen zit ik aan de friet of pizza's, want iets anders klaarmaken lukt me nog niet. Vandaag maar weer eens op de weegschaal gestaan. TWEE KILO zwaarder geworden sinds november. Dit gaat beslist de verkeerde kant op. Gelukkig begint morgen de school en dan zie ik Erwin, mijn vriend, weer. Hij is op wintersport geweest, die geluksvogel, terwijl ik met mijn dronken moeder herinneringen zat op te halen aan vervlogen kerstmissen. Nou, ik vind het voorlopig wel genoeg. De eerste bladzijden van mijn dagboek zijn vol, ik ga maar eens aan het eten beginnen. Moeder zit te huilen boven de fotoalbums van de afgelopen jaren. Ik denk dat we maar een pizza uit de diepvries eten.

Vrijdag 10 januari

KAREL

Het nieuwe jaar is al weer tien dagen oud en met tegenzin begin ik aan mijn nieuwe dagboek. Waarom ik er toch in schrijf? Waarschijnlijk omdat iets waar je meer dan twintig jaar geleden aan begonnen bent, een gewoonte wordt die je niet zomaar overboord kunt gooien. Dit dagboek gaat dus zijn tweeëntwintigste jaargang in. Zoals gewoonlijk heb ik, voor dat ik vandaag begon, mijn oude dagboeken doorgebladerd. En pas bij de laatste jaargangen bekruipt mij het gevoel: moet het echt zo verder? Opschrijven wat de omzet van de week is, wie er ziek is geweest, wie zich gaat verloven. Waar doe ik het allemaal voor? Eens – hoe lang is dat geleden – leek mij een goedlopende supermarkt het summum van geluk. Maar nu? Het is triest als je in mijn dagboeken leest hoe snel mijn moeder achteruit is gegaan. Nog maar drie jaar geleden zijn we samen een seniorenbed gaan kopen en nu. Soms herkent ze me niet meer. Ze haalt vader en mij door elkaar, zegt zelfs Kees tegen me. Dokter Hildebrand noemt haar toestand ‘zorgwekkend’. Ik mis iemand om tegen te praten. Gisteren heb ik Petra die achter de kassa zit, verteld over de toestand met moeder. Het was net alsof ze maar half luisterde. Ongeïnteresseerd zie ze: ‘Het is toch wat meneer Zijlmans. Maar die tijd komt voor ons allemaal.’ En toen vroeg ik me af: wie zal er voor mij zorgen als ik zo oud ben als mama nu? Gisteren heb ik overigens een nieuwe caissière aangenomen. Marion heet ze, een gescheiden vrouw die me best aardig lijkt. Ze informeerde tenminste belangstellend naar moeder.

Zondag 12 januari

ANNEMIEK

Het is weer een fraaie week geworden, maar niet heus. Hoe is het toch mogelijk?! Mijn beste vriendin, Tina, heeft een oogje op mijn Erwin. Wat blijkt waren ze op dezelfde wintersportplaats. Hoe kan dat nou? Oostenrijk is zó groot, en zij zaten allebei in hetzelfde kleine boerengehucht. Samen skiën en rollebollen in de sneeuw. Samen aan de schnaps en nu is het in de pauze: ‘Weet je dit nog?’ en: ‘Oh, wat was dat leuk!’ Ik voel op mijn klompen aan dat het niet goed zal gaan tussen Erwin en mij. Wat is het toch een achterbakse meid, die Tina van der Plas.

Wat was er nog meer nieuws deze week? Mijn moeder heeft gesolliciteerd als caissière en - wonder boven wonder - ze is aangenomen!

Ook ben ik vandaag voor het eerst bij mijn vader en Veroniek op bezoek geweest, ze waren alle twee poeslief. Ik heb daar ook gegeten dacht nog: dan wordt het weer eens wat anders dan pizza en friet. En inderdaad, het was anders. Veroniek schijnt zo’n macro-en-nog-wat type te zijn. Ik kreeg linzen en iets gemaakt van sojabonen. Het zag er niet uit en het smaakte van geen kanten, maar het schijnt heel gezond te zijn, dat heeft Veroniek tenminste honderd keer gezegd. Toen ik vertelde dat wij op een dieet van friet en pizza leefden, kreeg ze bijna een beroerte. Vader trouwens ook, maar volgens mij meer omdat hij dat juist in geen tijden meer had gegeten; het schijnt dat dat soort dingen bij die macro-en-nog-wat op de zwarte lijst staan. Ik kreeg trouwens van Veroniek een pot

vitaminepillen mee, want door gebrek aan de broodnodige vitaminen schijn je later de meest afgrijslijke ziektes te krijgen moeder werd helemaal niet goed toen ze die pillen zag. Ze wenste Veroniek allesbehalve gezonde dingen toe, maar beloofde morgen zuurkoolstamp te maken.